

Příslušníci RAF, čs. letce nevyjímaje, byli ze strany velitelství RAF připraveni na možnost zajetí. Předně znali svá práva a povinnosti vyplývající ze Ženevské konvence. Zajatec mohl udat pouze své vojenské číslo, jméno a hodnost. Nic víc. Pokud by porušil tato ustanovení, vystavoval se po skončení války možnosti vojenského postihu.

Velení RAF však svoje muže připravilo nejen na to, co mají dělat v případě zajetí, ale i na to, jak se zajetí vyhnout. Ukázali jsme si, že velení RAF nechalo v roce 1941 seznámit svoje příslušníky s příběhem letce, který upadl do zajetí a podařilo se mu z něho utéct a probít se zpět do Velké Británie. Na příkladě tohoto muže mělo být ukázáno, jak se v případě zajetí zachovat, co mohli letci očekávat v případě německých výslechů, a jak využít příležitost k útěku.

Letci byli rovněž seznámeni s tím, jak se zachovat v případě sestřelení nejen nad Německem, ale i nad okupovanou Evropou, především nad Francií. Letci potom byli na operace nad nepřátelským územím vybaveni různými pomůckami, které jim měly pomoci probít se zpět do Velké Británie.

I když se velení RAF snažilo své muže co nejlépe připravit na možnost sestřelení nad nepřátelským územím, přesto několik čs. letců po válce do protokolu uvedlo, že neměli potřebné instrukce, jak se v takovém případě zachovat. Tedy jak se vyhnout zajetí, na koho se obrátit, jak se co nejlépe vrátit zpět. ...